

NİLÜFER KÖYLÜOĞLU

Verdâ

Bir Aşkın Hikâyesi

Remzi Kitabevi

NİLÜFER KÖYLÜOĞLU 1963-1974 Özel Gaziantep Koleji-GKV, 1974 Hudson High School OHIO/ABD, 1978 Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü İngilizce Bölümü ve 1994 Anadolu Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği Bölümü mezunudur.

1988-2007 GKV ve SANKO kolejlerinde öğretmenlik, kurucu yöneticilik ve ARGE koordinatörlüğü, lise müdürlüğü, genel müdür yardımcılığı; 2007-2015 SANKO Holding'in eğitim danışmanlığı görevlerinde bulundu. 1996-Okulu GKV Lisesi'nin "mezunları tarafından" yeniden kurulmasına öncülük yaptı.

1975 AFS gönüllüsü olarak başlayan yurt dışı eğitimle ilgili çalışmalarını 1998'de kurduğu NİL Uluslararası Eğitim Organizasyonu'nun çatısı altında danışman olarak sürdürüyor. NİL'in DEİK üyeliğini gerçekleştirdi, Türk Amerikan İş Konseyi'nde yer aldı. 2015'e kadar yüzden fazla gence burs temin ederek Amerika'da öğrenim görmelerine olanak sağladı. 2015'te EDUZOOM'u kurdu.

Çeşitli STK'larda görev yaptı, YEDAD-Başkanlık, KAGİDER-üyelik, TÜGİK ve TÜZYESKAV-Yüksek İstişare Konseyi üyeliklerinde bulundu.

Şiir ve öyküleri çeşitli yayınlarda yer aldı, 2021'de *Veda* isimli öykü kitabı yayımlandı.

Ayşe, Seda ve Derya'nın annesi; Berrak, Yasemin ve Atahan'ın anneannesi.

NİLÜFER KÖYLÜOĞLU

Verdâ

Bir Aşkın Hikâyesi

ROMAN

Remzi Kitabevi

VERDÂ - BİR AŞKIN HİKÂYESİ / Nilüfer Köylüoğlu

© Remzi Kitabevi, 2024

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Neclâ Ferođlu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2181-4

BİRİNCİ BASIM: Nisan 2024

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Bana kořulsuz sevgiyi yařatan
annem, kızlarım ve torunlarıma...*

Sevgili okur,

Okumak ve yazmak yaşamımın bir parçası olmuştur hep. Babam Ömer Köylüoğlu, eve sık sık elinde yeni kitaplarla gelirdi. Çok zengin bir kütüphanemiz vardı. *Ayşegül*'ler çikana dek pek öyle renkli kitaplar yoktu o yıllarda ama bizim evde, bilinen tüm dünya masalları ciltler halinde mevcuttu. Türk klasikleri ile pek çok dünya klasiğini çocuk yaşta okumuş ya da okumaya çalışmıştım.

Yazmak ise anne tarafımda sürekli ve doğallıkla yapılan bir şeydi. Dayım Necip Kutlar, yazdığı şiirleri okurdu. Dergilere, gazetelere sürekli köşe yazıları yazan annem Akten Köylüoğlu'nun şiirleri ve Gaziantep kültürü üzerine kitapları yayımlandı. Annemin kuzeni Onat Kutlar'ın, ödüllerini, başarılı yazı serüvenini dinledim hep küçükken ve sonra Onat ağabeyin kız kardeşi Seza Kutlar Aksoy'un da yazar olarak yürümekte olduğu başarı yolu vardı yanı başımda. Hem, adı duyulmasa da aile fertlerimizin çoğu güzel öyküler, şiirler yazardı. Şanslıyım! Önümde seçkin, özel ve güzel örnekler vardı.

2000'lerin başında çeşitli konularda küçük notlar almaya, fikirlerimi, duygularımı yazıya dökmeye başladım. Bir buluşmamızda Seza ablaya okudum onlardan bazılarını. Bana şöyle bir baktı ve... "Sen roman yazsana!" dedi. Roman mı? Ben? Şaşkındım ama Seza ablanın önerisi önemliydi. Onu dinledim; Onat ağabeyin yazmakla ilgili "Yazı nefes almalı" ifadesini aklımın bir köşesine yerleştirip yazdıklarımından bir kitap oluşturmaya başladım!

Okuyacağınız, işte o kitap. Her satırı için pek çok tekniği deneyimleyerek öğrendiğim, zaman ve adanmışlık barındıran bu kitap için bazen saatlerce bazen günlerce araştırma yaptım. Bazen bir tek satırı yazabilmek için konunun birkaç uzmanıyla görüş-tüm.

Şarap, içine doğduğum bir alandı. Babam Ömer Köylüoğlu, 1950-1975 yılları arasında Gaziantep'te Türkiye'nin en büyük kapasiteli şarap tesislerinden birinin sahibiydi ve Burç Şarapları o yıllarda Türkiye'nin pek çok kentinde satış ofisi olan bir markaydı. Ne yazık ki yetişkinlik yıllarımda fabrika satılmıştı ve ben şarap konusuna çok vâkıf değildim. Öğrenmek için içki konusunda uzman Sayın Mehmet Yalçın'ın eğitimler verdiği Gusto Şarap Kursu'nun üç etabına da katıldım. Şarapçılıkla ilgili anı ve gözlemlerim Gaziantep yöresinde olduğundan, öykünün geçmesini planladığım Şarköy, Mürefte bölgesini ve oralardaki birkaç şaraphaneyi ziyaret ettim. O bölgeden insanlarla konuştum. Bölgeyi tanıma-ya çalıştım.

Bütün bu araştırma ve öğrenmeleri, yurtdışı eğitim danışmanlığı ve okul yöneticiliği işlerimin yoğunluğu arasında yapıyordum. Kitap üzerinde en rahat çalışabildiğim zamanlar, Amerika uçuşlarımlarım olurdu; bölünmeksizin saatlerce düşünür, yazardım. Sevgili dostum, arkadaşım, yazar Nermin Bezmen'in, "Nilüferciğim, yazarken kitabın içine gireceksin," sözleri de Onat ağabeyimin sözleri gibi hep kulağımdadır.

Kitap, benim gözlem ve izlenimlerimi de taşıyan bir kurgu ama romanın önemli karakterlerinden Osman'ın iş hayatında yaşadıkları, babamın sistemli iflas ettirilişinden esinlenilerek yazılmıştır. Banka müdürü ile küçük Verdâ'nın ilk karşılaşması benim yaşadığım olaydır. Müdürün, banka nezdinde, Suphi ve Küfeli'yle birlikte çevirdiği işler ve sonra ailesine olanlar Gaziantep'te yaşanmıştır ve gerçektir. Banka müdürü ve banka bağlamındaki olaylar dışında tüm olay ve karakterler ise hayâl ürünü ve kurgudur.

İyi okumalar.

VERDÂ

Şubat

New York

New York, baş döndüren koşuşturmalarda sürüklediği insancıklarıyla, soğuk bir kış günününün akşamüstünü karşılarken, yüksek binaların arasından vuran gün sonunun çelimsiz ışığı, havayı ısıtmaktan uzaktı. Verdâ, sade şıklığıyla solgun ışığa karşı pencerenin önünde durmuş, birkaç kat aşağıdaki caddeyi seyrediyordu. İki blok ötede gözden kaybolup East Nehri'ne kadar uzanan 42. Cadde her zamanki gibi kalabalıktı. Önüne çıkan her şeyi acımasızca savuran rüzgâra karşı yürüyen insanların görüntüsü içini ürpertti. Odanın sıcağında hissetmese de iyi bildirdi o çelik gibi delici soğuğu.

Ofisinden, New York Halk Kütüphanesi'yle yan yana karşıındaki bloğu kaplayan Bryant Park'a bakarken, yıllar evvel New York'a geldiği o ilk günleri anımsadı. Seks kulüplerinden henüz temizlenmemiş caddede, kaldırıma rastgele atılmış enjektörlerin, prezervatiflerin üzerinden tiksinti ve korkuyla atlayarak iş çıkışı metroya koşuşunu düşündü. Annelik içgüdüleriyle karnını tutuşu aklına geldi, gülümsedi.

Ağaçların birbirine geçmiş çıplak dalları, parkı şehrin betonlarından korumak için ele ele tutuşmuş hissi veriyordu. Bir vakitler uyuşturucu kullananların yatağıyken artık New York Moda Haftası'nda dünya ünlülerinin doluştuğu popüler bir mekâna dönüşmüştü park; güneşli günlerin öğle vakitlerinde, yeşil boyalı küçük yuvarlak masalardan birini boş yakalamak için içinde koşuşan insanların çocuksu telaşı geldi gözünün önüne, gülümsedi. Bahar bir an evvel gelseydi. Parkın bir köşesindeki açık barda, ayaküstü

içkisini yudumlayan insanların bakışmalarla süslenen gülüşmelerinin coşkusuna katılmayı özlemişti.

Dışarıdan gelen heyecanlı konuşmalar odaya doluverdi birden, başını çevirdi. Sekreter kız kapı aralığından gülümsüyordu. “Bir kahve getireyim mi?”

“Evet, bana bir de sigara buluver lütfen!”

Şaşırmıştı kız, onun sigara içtiğini hiç görmemişti. Verdâ kendi kendine gülümsedi. Küçük keyiflere zaman ayrılmalıydı. Hayat hiç beklenmedik zamanlarda yön değiştirebiliyordu.

Başka bir zaman olsa ofisteki bu tatlı heyecana kendisi de katılırdı. Şirket, Village’da yükselen yeni bloklardan birkaçının satış işini almıştı. Bu herkes için iyi prim fırsatı demekti. Ne var ki şimdi zihnindekilerle baş başa kalmak istiyordu.

Beş yıl evvel, iki çocukla tekrar New York’a gelmeye karar verdiğinde, annesiyle babası açıkça demeseler de bu kararını doğru bulmamışlardı. Onlara göre, kurulu bir düzeni, iyi bir işi varken, insan daha ne isterdi? Sakin üniversite şehri Ithaca’yı bırakıp içinde kaybolacağı New York hayâllerine kapılmak da neydi? Hem, emlak yatırım danışmanlığı, günlük emlakçılık gibi bir şey değildi. Sorumluluk yükleyen, stresli bir işti.

Evet, New York maceraydı ama zaten uçmak, inancın gücüne yaslanıp tutkunun kanatlarına sımsıkı sarılmak değil miydi? Özgürlüklerini korkunun karanlığında yitirenler, delişmen ruhların bulutlarla oynaşmaktan aldığı keyfi bilemezdi. Onlara hayâllerini anlatmamıştı.

Her işin kendisine göre stresi vardı. Bazen risk almak gerekliydi. New York’un dört bir yanında yükselen inşaat projeleri güzel fırsatların habercisiydi. Manhattan emlak piyasası her geçen gün daha da büyüme sinyalleri veriyordu.

New York’ta iyi bir geleceği olacağına ilk günden inanmıştı. Durumu haklılığını gösteriyordu. Yaşam pahalıydı Manhattan’da ama burada iş yapmanın getirisi de aynı şekilde yüksekti. Baştan beri hedefi, büyük bir emlak yatırım şirketinde çalışmak olmuştu. Hayat belki de insana istediklerini sunuyordu. Müşteri dosyasının kısa zamanda genişlemesi dikkat çekmişti. Yeni müşterileri, genel-

likle başka bir müşterisinin referansı ile geliyordu. Cornell mezu-
nu olmasının yarattığı farkı da görüyordu. Çevre önemliydi.

Ama... Yorulmuştu. Şu son birkaç yılın yoğun çalışmasının ar-
dından bir tatili fazlasıyla hak ediyordu.

Masanın üstüne bıraktığı zarftan mektupla birlikte çıkan, Bo-
ğaz kıyısında babaannesine sarılmış gülümsediği çocukluk fotoğra-
fını eline aldı; İstanbul’u düşledi, lacivert Boğaz’ın yosun kokusu-
nu içine çekmeyi... Özlemişti, hem babaannesini hem İstanbul’u.
Odanın loşluğunda mahzun bir gülüşle iç geçirdi.

İstanbul... Onca yıldan sonra, kısıcık bir yaz tatili için bile ol-
sa geri dönmeye hazır mıydı?

Bakımlı turnaklarla süslü uzun parmaklarıyla boynundaki pem-
be incilere dokundu. Babaannesini düşünerek gülümsedi. İnce ya-
pısı, dimdik duruşu, açık renk teni, uzun koyu kirpiklerle çevrili
bal rengi iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla babaannesine benzedi-
ği söylenirdi. Babaannesi “V” harfini kendine özgü vurgular, baş-
ka türlü “Verdâ!” derdi. “Selvi boylum,” diyerek kucaklardı onu.
Bazen de hoş bir edayla, “Kısa kısa gül ağacı,” der, kendi ufak tefek
oluşuna gönderme yapardı.

Gül ağaçları... Köşkün arka bahçesindeki mermer süs havu-
zunun etrafına sıralanmış, siyah, bordo kadife, sarı, pembe gülleri
anımsadı. Uzun sıcak yaz günlerinde fiskiyeden yükselen suyun fe-
rahlatıcı sesi, iç bayıltan gül kokularıyla havada buluşurken, havuz
başında içilirdi geç ikindi çayları. Koyu gölge altındaki çim bahçe
sulanınca mis gibi kokar, babaannesinin margaret dediği iri papat-
yalar, coştukça seyretilirdi. Bahçenin her bir köşesindeki ağaçlar-
da çeşit çeşit meyve yetişir, sofrada mutlaka dalından yeni kopmuş
taze bir mevsim meyvesi bulunurdu. Her mevsimin gelişi ayrı bir
şenlikti bahçede. Baharın işareti japongülü, kışın ise ayvayla nardı.
Lale ise bazen geç yağmış karın altından başkaldırarak japongülü-
ne nispet yaparcasına müjdelirdi baharı.

Verdâ, düşüncelerden sıyrılıp duvardaki saate baktı. Masasına
serilmiş planları, tanıtım broşürlerini ve çizimleri topladı; masa-
nın bir kenarına düzgünce yerleştirip kalktı.

Sekreter kız, kahveyle sigarayı getirdiğinde, masasına bırakıp

çıkarken ışığı yaktı. Hava kararmak üzereydi. “Kapat!” deyiverdi. Sesi sert çıkmıştı. Masasındaki lambanın loş ışığı yeterliydi. Kahvesinden bir yudum aldı, sigarasını yaktı. Pencerenin küçük kancasını açtı, iyice yaklaşmış görkemli New York’un gökyüzüne uzanan ışıklarına karşı üflledi dumanı ve New York’u seyretti. İstanbul’dan New York’a... Neredeyse on iki yıl geçmişti!

Sigarasından bir nefes daha almak istediğinde, pencerenin kenarına yasladığı kolu uyuşmuş, kanı çekilmiş parmaklarının arasındaki sigara yarısına kadar kül olmuştu. Kahvesinden bir yudum daha aldı. O da soğumuştu. Kâğıt bardağı masaya sertçe bıraktı. Sigaranın kalanını bardağın içine attı. Anlaşılan, pek çok şey gibi sigaranın ilk nefesiyle beraber kahveden bir yudum almanın keyfi de geride kalmıştı. Omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı. Ortada kalan birkaç belgeyi de ötekilerin yanına yerleştirip, dolap-tan çantasını çıkardı. Masadaki lambayı kapattı, askıdan manto-sunu aldı...

Odasından çıktığında, ofiste kimse kalmamıştı. Temizlik görevlisi çöp kutularını boşaltıyordu. Kadın İspanyolca, “İyi akşamlar,” deyince gülümseyerek karşılık verdi. Yavaş adımlarla asansörlerin bulunduğu geniş hole çıkarken, aklındaki tek şey o soruydu!

“İstanbul’a dönmeye hazır mıyım?”

*Aralık**Yeşilköy*

Çatısına erişen ulu ağaçların ortasındaki Aktuğların üç katlı beyaz köşkü, heybetli ve vakur duruyor; kırmızı boyalı ahşap kepenklerle korunmuş pencerelerinden, sessiz sokağı ve ötesindeki sakin denizi seyrediyordu. Baharda çiçeklerle rengârenk olan bahçe, iki gün aralıksız yağan karın ardından yanı başındaki gri kış denizine nispet gelin gibi bembeyazdı. Kalın ahşap oymalı, korkulukla çevrilmiş balkonlar, oval bir eğimle öne çıkarak kaptan köşkü misali denizi üst katlardan görüyordu.

İlk kattaki geniş balkona açılan camlı kapıların ardında herkes sessizdi. Çalışma odasının tüm sesleri yutan ahşap duvar kaplaması, arada görünen güneşi de koyu meşe renginde hapsediyordu. Güneş arada vurunca, lacivert zemine pembeler, kahveler ve krem rengiyle dokunmuş kalın İran halısının ince desenleri arasındaki saf ipek beyaz motifler, göze çarpıyordu. Balkon kapısının karşısındaki geniş şöminede küllenmiş ateş, odayı ısıtmaktan uzaktı. Mermer kaidesinin iki ucundaki ağır gümüş şamdanların arasında, Hulûsi'nin Amerika'dan "Çok değerli," diyerek ve özenle koruyarak getirdiği Stuben prizma duruyordu. Bitişikteki salona açılan kapıyı çevreleyen raflar eski-yeni, çeşit çeşit kitapla doluydu. Odanın loşluğunda sanki yalnızca kristal prizmanın göbeğindeki altın at figürü ve kitap ciltlerinin altın varakları ışıldıyordu.

*

Kapının ardındaki geniş salon, bir tarafta pencerelerden ön bahçeyi, yolu ve denizi görüyor; karşısındaki camlı kapılardan, yüksek ağaçların gölgesindeki arka bahçeye bakıyordu. Yazları

yemyeşil çim olan arka bahçenin ortasındaki mermer kaplı alanın etrafı gül ağaçlarıyla çevriliydi. Tam ortasında büyücek mermer bir süs havuzu yükseliyordu.

Birkaç bölüme ayrılmış salon, hafif oymalı mobilyalarla döşeliydi. Üst katın sahanlığından inen ahşap merdiven, endamlı bir kadının ince belinden salınan tütün rengi ipek entari görkemiyile kıvrılıp genişleyerek, hole açılan salon kapısının yakınında son buluyordu.

Kalabalık aile toplantılarında her köşede ayrı sohbetler yapılırdı. Kim bilir ne vakit Beyrut'tan getirildiği söylenen, ortası yeşil çuha kaplı, sedef kakma küçük kare oyun masası da bir köşede duruyordu. O masada dedesiyle papazkaçtı oynamayı çok sevdi Verdâ.

Epeydir oturmakta olduğu geniş, yumuşak beyaz koltuktan kalktı, burnunu pencerenin camına dayadı. Karla kaplı bahçenin ötesindeki deniz durgundu. Abdullah sürekli içeriye çay ve kahve taşımaktaydı. İki gün önce de böyle gemileri sayarak dedesini beklemişti, sonra sıkılıp vazgeçmişti ama bugün bekleyecekti. Dede si ve babası neden hâlâ çıkmamışlardı ki? Öğle yemeğinden aceleyle kalkmışlar, elinde kocaman deri bir çantayla gelen o sarı saçlı adamla beraber çalışma odasına kapanmışlardı. Çantalı adam çattık kaşları, asık yüzüyle ürkütücü gelmişti Verdâ'ya.

*

İçeride, kapının karşısındaki masasında oturan Osman Aktuğ, uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Pencereden gelen ışık, yüzündeki derin çizgilerde kayboluyordu. Altmışlı yaşlarının ortalarında olmasına rağmen düz, gür saçlarında çok az beyaz vardı. Geniş elleriyle mavi gömleğinin üzerinden omuzlarını ovaladı. Uzun boyu ve iri yapısıyla uyumlu geniş ceviz masanın ortasına üst üste yığılmış dosyaların birini alıp birini bırakarak incelmeyi sürdürdü. Kapakları torbalanmış yorgun gözleriyle dosyalardaki evrakı taradı.

Hulûsi, babasının yanı başında durmuş dosyaları onunla birlikte inceliyordu. Kısa boyu fazla eğilmesini gerektirmiyordu. Si-

nirli hareketlerle, sık sık, alnından geriye taradığı düz kumral saçlarını ve kızarmış yanaklarını sıvazlıyordu.

Muhasebeci masanın karşısındaki deri koltuklardan birinin ucuna ilişmiş, bakışlarını Osman'ın yüzüne kilitlemişti. Adamın alnı ve ortadan ayrılmış briyantınli seyrek saçlarının arası boncuk boncuk terlemişti. Kucağındaki dosyaları iki eliyle kavrayarak huzursuzca kıpırdandı. Osman, elindeki dosyaya bakarak arkasına yaslandı, alnını ovalayarak kendi kendine konuşur gibi mırıldandı: “Durum hiç iyi görünmüyor. Banka beklemeyecek.”

*

Abdullah duvar apliklerinin ışıklarını açarken, Verdâ'nın alışılmadık sessiz hâlini fark edip seslendi: “Küçük hanım hadi benimle mutfağa gelin.”

Verdâ kafasını çevirmeden omuzlarını silkti.

Abdullah vazgeçmedi. “Ama fırından yeni çıkmış bir kek var, belki bir dilim yersiniz.”

Verdâ, onu duymamış gibi demir atmış Boğaz'a girmek için sırra bekleyen uzaktaki gemilerin ışıklarını beklemeye koyuldu. Tekrar koltuğa döndü, ayakta durmaktan yorulmuştu. Gözlerini odanın kapısına dikti ve beklemeye devam etti.

*

Konuşma sesleriyle gözlerini açtığı anda hava iyice kararmıştı. Salon yalnızca apliklerin solgun ışığıyla aydınlanıyordu. Biri üstüne bir battaniye örtmüştü. Dedesi, babası ve sarı saçlı adam salonun kapısında durmuş ayaküstü konuşuyordu. Kulak kabarttı ama olduğu yerden bir şey duyamadı. Konuşmaları bitince dedesi adamın ardından salonun kapısını kapattı ve babasıyla birlikte hızlı adımlarla tekrar çalışma odasına yöneldi. Babası çatılmış kaşlarıyla dedesinin peşinden giderken yüksek sesle, “Baba, bir iş zarar ederse satılır. Bu çok basit bir kuraldır!” diyordu.

Merak ve şaşkınlıkla onların arkasından baktı, yerinden kıpırdayamamıştı. İçeri girmelerinin hemen sonrasında odanın kapısı yeniden açıldı, babası görüldü. Çıkarken kapıyı ardından öyle bir kuvvetle çekmişti ki kapı, çarpmanın şiddetinden tekrar açılmış-

tı. Verdâ dehşet içinde bir açık kapıya bir merdiven basamaklarını çift çift tırnanan babasına baktı. Yüreği deli gibi çarpıyordu. Kalakalmıştı. Açık kapıdan, masasında oturmuş, başı elleri arasında kapıya bakan dedesini görebiliyordu. Abdullah da gürültüye koşmuş ama salonun kapısında kalmıştı.

Bu evde neler oluyordu? Bütün bunlar şu “Haciz” denen adam yüzünden miydi acaba? Abdullah’la şoförün konuşmalarını duymuştu. “Haciz geliyormuş. Şaraphaneyi, bağları hepsini alacakmış,” demişti Abdullah.

Bu “Haciz” denen adamın karnına bir yumruk, bacağına da bir tekme atmak geldi içinden. Hem de bütün gücüyle!

Beyoğlu’nun Arka Sokakları

Küfeli, uykudan kurtarmaya çalıştığı bakışlarını, kadının uzun bacaklarının çıplaklığında yukarıya doğru kaydırdı. Bacakların kalçalara birleşimindeki koyu gölgelere takıldı gözleri. Kadın, bir ayayının üstüne abanmış, aynanın karşısında yüzüne bir şeyler sürüyordu. Geriye attığı başından, kalçasının üzerindeki gamzelere kadar inen gür siyah saçları hâlâ ıslaktı. Yıkanmayan kadın yatağına giremezdi. Yattığı yerden göremediği yuvarlak memelerini düşündü. Onların diri yumuşaklığını ve kadının yeni yıkanmış serin teninin altındaki sıcaklığı... Yatağın içinde yüzünü duvara döndü, gözlerini kapattı. Dişlerini sıkarak seslendi, “Hadi,” dedi, “çabuk giyin ve çık buradan!”

Odada gezinen küçük adımları duydu, kumaş hışırtıları geldi kulağına. Giyiniyordu. Kapanacak kapının sesini beklerken, ensesinde hissettiği sıcak nefesle irkildi. Kadın gülererek, “Sen İstanbul’un en cömert adamısın!” dedi.

Bütün vücudundan ani bir ter boşaldı. Yayından boşalmış zemberek hızıyla fırladı, kadının yüzüne bir tokat patlattı. Kadın, tokadın şiddetiyle dengesini yitirip yere kapaklandı. Eğilip kadını uzun saçlarından yakaladı, yüzünü onun şaşkın yüzüne iyice yaklaştırıp korku dolu gözlerinin içine baktı. Burnundan ve ağzının yanından kan akan kadın, saçlarından yakalayan pençeden kurtulma çaba-

VERDÂ

Ailesi Amerika'ya yerleşene dek, Yeşilköy'deki bir köşkte dedesi ve babaannesiyile birlikte yaşayan, çocukluğunun mutlu günlerini dedesinin Şarköy civarındaki bağlarında geçiren bir genç kadın...

CAN

Küçük yaştan itibaren Avrupa'da eğitim görmüş, babası öldürülünce Fransa'da yaşadığı tatlı hayata ara verip Türkiye'ye, onu bekleyen aile işine dönmek zorunda kalan bir genç adam...

Can'ın babası Suphi Korkut'u öldürmekle suçlanan Osman Aktuğ, Verdâ'nın dedesidir... Ve Can Korkut, Aktuğ'lardan nefret etmektedir.

Kader ağlarını örüp onları ilk kez karşı karşıya getirdiğinde, Verdâ ve Can kendilerini büyük ve bir o kadar da fırtınalı bir aşkın içinde bulacaklarından habersizdirler.

NİLÜFER KÖYLÜOĞLU, 1963-1974 Özel Gaziantep Koleji-GKV, 1974 Hudson High School OHIO/ ABD, 1978 Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü İngilizce Bölümü ve 1994 Anadolu Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği Bölümü mezunudur. Şiir ve öyküleri çeşitli yayınlarda yer aldı, 2021'de *Veda* isimli öykü kitabı yayımlandı. *Verdâ* ise yazarın ilk romanıdır.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2181-4

9 789751 421814

KDV'den muaftr